

J.N. Darby

Aantekeningen op 1 Johannes

1 Johannes

Inleiding

De voornaamste waarheid van 1 Johannes staat vermeld in vers 1: dat het eeuwige leven op aarde is gekomen, een waarachtig goed leven. Het was bij de Vader en is in Jezus Christus in de wereld gekomen. De eerste Adam wordt hiermee geheel verworpen. Weliswaar hebben we als gelovigen beide Adams in ons, zolang we in dit lichaam zijn. De tweede Mens is de Heer uit de hemel, die gekomen is omdat de eerste mens geoordeeld is op het kruis. In genade kwam Hij op aarde. Wij hebben het Woord van het leven, dat bij de Vader was, d.i. Christus, gezien, gehoord, en betast hier op aarde. Een geheel nieuw leven, dat van het begin af was, is hier geopenbaard, waar de volheid van de genade door de Zijnen ontvangen is. Dat is ons voorrecht en het is ook onze opdracht, dat wij verkondigen wat wij van God de Vader in Zijn Zoon Jezus Christus hebben gezien (1:1-4).

Het leven uit God is ons geschonken in Christus, en dit leidt tot het eerste van de rijke voorrechten van de heiligen: gemeenschap te hebben met de Vader en met Zijn Zoon Jezus Christus (1:3). 'Als wij zeggen dat wij gemeenschap met Hem hebben, en wij wandelen in de duisternis, dan liegen wij en doen de waarheid niet' (1:6). Volmaakte genade geeft goddelijk leven, aan ons meegedeeld, geopenbaard in Christus. Ook zegt Johannes: God is licht (1:5). God verandert de heiligheid van Zijn natuur niet.

Hiermee verbonden geeft Hij het geneesmiddel voor onze verloren toestand: Christus reinigt ons en maakt ons geschikt voor het licht van God. Ten tweede zien wij in het volgende hoofdstuk, als wij door zwakheid toch gezondigd hebben, dat wij ‘een Voorspraak bij de Vader hebben, Jezus Christus, de Rechtvaardige’ (2:1). Genade heeft voorzien in een oplossing voor het kwaad, hoewel er geen gemeenschap met God was.

1. Volheid van zegen en eeuwig leven in Christus;
2. Haar natuur en karakter – Gods licht en reinheid;
3. De middelen waardoor zondaars zoals wij die grote zegen kunnen krijgen:
  - a. Door reiniging;
  - b. De voorspraak van Christus.

Hoofdstuk 1

Vers 1. Christus is in de wereld gekomen, het begin van de nieuwe bedeling. Voorheen hadden de heiligen het leven van Hem vanuit de hemel ontvangen, maar de zaak zelf was niet geopenbaard. Maar nu is het lichamenlijk in een Mens geopenbaard, door de kracht van het Woord; de apostelen hebben het eeuwige leven gezien in een Mens die wandelde in de wereld. Zoals we het natuurlijke leven in Adam kunnen zien, zo zien we het goddelijke leven in Christus. In ons is het nieuwe leven verbonden met falen, maar de volmaaktheid van het leven zien we in Christus.

Vers 2. Zo zien en kennen we het, en onze geestelijke gezindheid hangt af van de mate waarin we het verwerklijken. Zijn discipelen hadden het leven gezien in Hem als in het vlees gekomen; en het is aan ons verkondigd, opdat wij gemeenschap met God zouden hebben; en die gemeenschap is met de Vader en met Zijn Zoon Jezus Christus.

Het is niet alleen zo dat de mens voor God wordt gerechtvaardigd door het werk van Christus, maar er is gemeenschap met God mogelijk gemaakt door het leven dat in Hem aanwezig is voor God, Die licht en liefde is. Het is volmaakt gelijkvormig aan Wie God is. De nieuwe natuur die ons gegeven is in zijn heiligheid en liefde, beantwoordt volledig aan Wie God is. Hij geeft ons dit leven, omdat er kracht in is. Het schenkt mij gemeenschap met God, zodat ik niet alleen voor Hem gerechtvaardigd ben, maar dezelfde gedachten en gevoelens deel. Hij bezit ze in Zichzelf en wij ontvangen ze van Hem. Zo is er gemeenschap. Er zijn gemeen-

schappelijke gedachten, vreugde en gevoelens van liefde met de Vader en de Zoon; en we kennen en genieten die.

Hij heeft ons de Geest gegeven, zodat we kracht hebben als de Heilige Geest in ons werkt. Alles wat volmaakt was in een Mens, de gevoelens van de goddelijke natuur: alles heeft Christus getoond op aarde. Als mijn ziel geniet van Christus en de zegen die er in Hem is, dan weet ik dat mijn hemelse Vader ook geniet. Hij verheugt Zich in de heiligheid en de liefde, en wij ook; dit is gemeenschap. Dat is de zegen die ons gegeven is. Niet alleen dat ik aangenomen ben als Gods kind, terwijl ik vroeger een zondaar was. Maar Christus is mijn leven geworden en ik geniet de zegen van de gemeenschap met de Vader en de Zoon. De Vader heeft de Zoon lief, en de Zoon heeft de Vader lief; en ik zie hun goddelijke genegenheid en heb gemeenschap met hen. Zo brengt Hij ons volmaakte zegen.

Dit is niet alleen waar in de hemel. De Heer diende Zijn Vader op *aarde*, Hij gaf Zijn wil op in alles. Het leven is aan ons geopenbaard op aarde. De volle zegen zullen we natuurlijk kennen in de hemel, maar Johannes zegt dat onze blijdschap nu reeds volkomen is (1:4). Daar gaat niets bovenuit, zelfs niet in de hemel; dit is de zegen waarin Hij ons plaatst.

Vers 5. Het bewijs dat we onszelf niet bedriegen. De Heer openbaarde niet alleen het eeuwige leven, Hij openbaarde ook God de Vader. 'Zolang Ik in de wereld ben, ben Ik het licht van de wereld'. Met de gedachte aan dit leven spreekt Johannes nu over alles wat het in ons ook op de proef stelt; dit is de andere kant ervan. Dit gaat de hele brief door. 'In Hem was het leven en het leven was het licht van de mensen.' Hier staat 'dat God licht is en dat in Hem in het geheel geen duisternis is'. Het licht is zuiver en openbaart al het andere. Dit was Christus' volmaakte reinheid, en als zodanig openbaart Hij alles (1:6).

Dit is onmogelijk volgens de natuurlijke orde van de dingen hier beneden. Als er geen reinheid van de goddelijke natuur is, die licht is in ons, is er geen gemeenschap met God mogelijk. Er is geen grens buiten God Zelf, Die nu geopenbaard is in Christus. U kunt de mens geen licht geven, en ook zelf niet vinden. Het was alleen in *Hem*. God is nu geopenbaard in het vlees, daarom moet u in het licht wandelen, zoals Hij ook in het licht is. Dan hebben we gemeenschap met elkaar en het bloed van Jezus Christus, Zijn Zoon, reinigt ons van alle zonde.

Vers 7 geeft drie aspecten van onze christelijke positie, gezien als mensen die op aarde wandelen:

1. We wandelen in het licht, zoals God in het licht is; alles wordt geoordeeld overeenkomstig Hem met Wie wij gemeenschap hebben.

2. We hebben gemeenschap met elkaar; ik heb hetzelfde nieuwe leven als iedere andere christen, dezelfde Heilige Geest woont in mij; daarom is er gemeenschap. Dit is kenmerkend voor de nieuwe natuur: gemeenschap.
3. Ik ben gereinigd; het bloed van Jezus Christus reinigt ons van alle zonde (de christen is in het licht, er is gemeenschap, er is reiniging).

Dan komt de praktische toestand van ons eigen geweten (1:8). Hier komt de waarheid in ons binnenste naar voren. De nieuwe natuur oordeelt alle zonde in ons. Ze ontkent niet dat wij de waarheid hebben leren kennen. Maar als Christus de waarheid in mij is, moet die alles wat van de oude mens is, veroordelen. Alleen uitwendig geleerd, kan ik de rest verkeerd uitleggen; maar de waarheid brengt alles aan het licht. Ik moet mijzelf niet bedriegen en zeggen: Er is geen zonde in mijn vlees, dan is de waarheid niet in mij. Als werkelijk hart en geweten geraakt zijn, zal ik erkennen dat ik persoonlijk het vlees gevolgd heb.

Vers 9. Hij is vol genade jegens ons en vergevend, en Hij reinigt ons volledig.

Vers 10. Als ik zeg: ik heb geen zonde, dan bedrieg ik mijzelf. Maar als ik zeg: ik heb niet gezondigd, dan ontken ik Gods waarheid zelfs openlijk, want Hij zegt: 'Allen hebben gezondigd' (Rom. 3:11). Dan ontken ik de waarheid van God. Maar deze beide dingen zijn vereist:

1. De waarheid is in ons;
2. Onze zonden moeten wij belijden.

Een mens kan trots zijn en zijn zonden niet willen belijden; maar als een persoon door genade de waarheid ziet, dan zal hij zichzelf oordelen. Hij belijdt zijn zonden, komt in het reine met God, en God zegt: Ik zal u vergeven, het is al in orde. Wij genieten Gods gunst in het bewustzijn volmaakt rein te zijn in Zijn oog. In het licht zie ik het vuil aan mij. In het donker zie ik geen verschil, maar in het licht van God wordt alles gezien. Rein, en in het licht zie ik des te meer dat er geen vlek op mij rust. 1 Johannes 2:1 en 2 geven het middel om onszelf als gelovigen in het licht te bewaren.

Hoofdstuk 1 toont ons deze twee dingen:

1. De volheid van de zegen in de gemeenschap met de Vader en de Zoon.
2. De natuur van de gemeenschap, en hoe een zondaar die kan hebben; de persoonlijke toestand van de ziel, die de zonde oordeelt en belijdt en de waarheid in het binnenste heeft.

Ik kan niet zeggen: 'Ik heb geen zonde', en toch zeggen: 'Ik ben rein voor God'. Daar gaat men fout. We hebben een goddelijke natuur nodig die in plaats van aanspraak te maken op goede werken, alles oordeelt in het licht. Waar zonde op het geweten drukt, kan er geen gemeenschap zijn. Er is een gezegend middel dat reinigt: het bloed van Jezus Christus, Zijn Zoon, reinigt ons van alle zonde (1:7).

Hoofdstuk 2

1 Johannes 2:1 en 2 geven het middel voor de dagelijkse reiniging van de gelovige. Hier is het Christus, niet om Gods gerechtigheid te handhaven, maar om de gemeenschap te herstellen. Vers 1 en 2 zijn een aanvulling op 1 Johannes 1. Het voorrecht van de gemeenschap met de Vader en de Zoon moet *in het licht* genoten worden. Het volmaakte middel, het bloed van Christus dat ons reinigt, heeft ons rein in het licht geplaatst.

'Mijn kinderen, ik schrijf u deze dingen opdat u niet zondigt. En als iemand zondigt, wij hebben een Voorspraak bij de Vader, Jezus Christus, de Rechtvaardige.' Niet zoals in Hebreeën: daar is Hij de Priester bij God, daar gaat het om de mogelijkheid om tot God te kunnen naderen als Zijn kind. Daar gaat het om de waarheid dat we als verlost tot God kunnen naderen; en dit karakter vinden we in heel de brief aan de Hebreeën. Maar in het evangelie en in de brief van Johannes wordt gesproken over meer dan alleen een uiterlijke relatie. Hier zijn we dichter bij Hem.

1. Ik kan aanbidden voor Gods aangezicht en tot Hem komen.
2. Ik ben in nauwe gemeenschap met Hem gebracht.

Als Johannes spreekt over de genade, spreekt hij over de Vader en de Zoon. Als hij over het licht spreekt, spreekt hij over *God*. In Johannes 8 bijvoorbeeld spreekt hij over God, als Christus zegt: 'Vóór Abraham werd, IK BEN'. Allen worden daar overtuigd van zonde.

Als Christus over de genade spreekt, noemt Hij Zich de goede Herder, die Zijn leven geeft voor de schapen. De voorspraak hier in hoofdstuk 2 is verbonden met de Vader. Als de gemeenschap onderbroken wordt, moet die hersteld worden; we houden niet op als zonen en dochters aangenomen te zijn. Er is geen kwestie hier of ik als zondaar tot God kan komen of niet, maar over het verlies van de praktische gemeenschap, die door het minste ijdele woord wordt onderbroken. Dit maakt duidelijk dat hier over al aangenomen personen wordt gesproken; er is geen twijfel over Gods aanneming. Zelfs het priesterschap heeft daar niet mee te maken, nog minder. Voorspraak bij de Vader veronderstelt dat we stoute kinderen zijn; en het

genot van de gemeenschap is tenietgedaan, maar Christus als Voorspraak herstelt het. De genade werkt, maar die betekent nooit goedkeuring van zonde bij onszelf; het is geen toelaten van kwaad.

De grond is zo gelegd op deze bijzondere wijze. We moeten twee dingen in het oog houden:

1. Onze plaats in de tegenwoordigheid van God;
2. Het kwaad dat daarmee onbestaanbaar is.

Christus heeft aan beide eisen voldaan. 'Wij hebben een Voorspraak bij de Vader: Jezus Christus de Rechtvaardige'. Dit verandert nooit. De plaats die wij bij God hebben blijft daar bestaan, omdat Christus de Rechtvaardige daar is. De volmaakt aangenomen Persoon verkeert in de tegenwoordigheid van God; en God wordt geëerd in verband met het falen. Hij is het zoenoffer voor onze zonden.

De voorspraak van Christus bij de Vader is dus gegrond op deze aanneming, eerst van Zijn Persoon en dan van Zijn werk voor ons. Wij zijn aangenomen in de Geliefde, aangenaam gemaakt in Hem; en dit verandert nooit, omdat de Rechtvaardige altijd leeft in de tegenwoordigheid van God voor ons.

Toch laat de Heer niets toe dat in tegenspraak is met Hemzelf. De zonde wordt niet voorbijgezien. 'Wij hebben een Voorspraak bij de Vader'. Maar toch, als Hij de Voorspraak is voor personen die gefaald hebben, is dit omdat Hij ook de verzoening voor onze zonden is! Er is volmaakte aanneming, omdat Hij aan alle eisen op het kruis heeft voldaan. En wij zijn in de tegenwoordigheid van God gebracht door de aanneming van Christus Zelf.

Het bloed is op het verzoendeksel, daarom kunnen wij het evangelie gaan prediken aan elk schepsel. Niet allen worden verzoend, maar het getuigenis van Gods genade gaat niet alleen naar de Joden maar naar ieder schepsel in de wereld. Door dit bloed kunnen wij in Zijn tegenwoordigheid bestaan; maar daar wordt ons falen een kwestie voor het geweten van de heilige, en dan treedt de Voorspraak van Christus in werking.

Maar nu begint een ander onderwerp: het praktische bewijs dat wij dit nieuwe leven hebben. Over het algemeen kunnen we zeggen dat liefde tot de broeders en praktische gerechtigheid of gehoorzaamheid de grote bewijzen zijn. Dit eeuwige leven hebben we gezien in tegenstelling met de zonde, ondersteund door de genade van Christus. Nu krijgen we hetzelfde leven in zijn vruchten op aarde, en men twijfelde of zij dit leven hadden of niet. Daarom geeft hij, om hen in het

bewustzijn en de zekerheid te bewaren dat zij dit leven hadden, deze specifieke kenmerken ervan, die sommigen met een hoge belijdenis niet hadden.

'En hieraan onderkennen wij dat wij Hem kennen: als wij Zijn geboden bewaren' (2:3). Door Johannes worden God en Christus zo verwisseld of liever verenigd, dat hij over de een en de ander spreekt als dezelfde Persoon. Bijv. 1 Johannes 5:20: *'En wij weten dat de Zoon van God gekomen is en ons het verstand gegeven heeft, opdat wij de Waarachtige kennen; en wij zijn in de Waarachtige, in Zijn Zoon Jezus Christus. Deze is de waarachtige God en het eeuwige leven.'* Het is geen verwarring, maar het toont de heerlijkheid van Christus.

Zo ook 1 Johannes 2:28: *'En nu, kinderen, blijf in Hem opdat wij, als Hij geopenbaard wordt, vrijmoedigheid hebben en niet beschaamd worden voor Hem bij Zijn komst. Als u weet dat Hij rechtvaardig is, erken dan dat ieder die de gerechtigheid doet, uit Hem geboren is.'* Hij begint met Christus' verschijning en dezelfde zin eindigt met God Zelf.

'En hieraan onderkennen wij dat wij Hem kennen: als wij Zijn geboden bewaren' (2:3). Christus' geboden zijn ook Gods geboden.

'Wie zegt: Ik ken Hem, en Zijn geboden niet bewaart, is een leugenaar en in hem is de waarheid niet'. Want dat leven is een leven van gehoorzaamheid, en als Christus ons leven is, zijn de beginselen van Christus' leven dezelfde in ons. Geen gehoorzaamheid, dan is er geen leven. Maar nog meer; 2:5 zegt: *'Maar wie Zijn woord bewaart, in hem is waarlijk de liefde van God volmaakt. Hieraan onderkennen wij dat wij in Hem zijn.'* Dit geeft veel meer dan alleen: 'hij is een leugenaar die zegt God te kennen en Zijn geboden niet houdt'.

Al Johannes' verklaringen zijn onbegrensd. Hij wijzigt ze nooit door moeilijkheden of verhinderingen te noemen die hier beneden kunnen voorkomen. Bijv. 1 Johannes 3:9 zegt: *'Ieder die uit God geboren is, doet de zonde niet.'* Johannes spreekt hier van het wezen van de nieuwe natuur, de goddelijke natuur die niet kan zondigen. In 1 Johannes 5:18 vinden wij dit opnieuw: *'Wij weten dat ieder die uit God geboren is, niet zondigt, maar wie uit God geboren is, bewaart zichzelf en de boze heeft geen vat op hem.'* De boze valt de christen dikwijls aan, maar hij kan het goddelijke leven niet aantasten; en Johannes verklaart dit altijd in zijn eigen absolute karakter overeenkomstig de waarheid zelf. Vele teksten spreken over onze onvolkomenheden en inconsequenties. Maar als het vlees werkt, is het niet het nieuwe leven; maar we hebben onze onvolkomenheden onder ogen te zien.

'Maar wie Zijn woord bewaart, in hem is waarlijk de liefde van God volmaakt' (2:5). Dat is absoluut gesteld. Als ik alleen maar een ijdel woord spreek, houd ik Zijn

Woord niet. Dit is een heerlijke waarheid. Als ik onder de wet Zijn Woord zo nam, zou ik niets te maken kunnen hebben met leven. Dit zegt mij God lief te hebben; en daarin faal ik. Maar hier is de openbaring van God in Christus, en volmaakte liefde. De liefde van God is geopenbaard, en met Zijn Woord in mijn hart is Zijn liefde volmaakt in ons.

Het Woord dat bewaard wordt, ontplooit de kracht van Christus in ons; en zo wordt de volmaakte liefde van God in het hart genoten. Wij kunnen falen in het bewaren ervan, maar Johannes geeft hier niet onze zwakheden maar de waarheid alleen. En het is waar en wordt ervaren, als het Woord van God in het hart bewaard wordt. De Heilige Geest is de kracht, maar wij kunnen die niet scheiden van het Woord. Hij woont in ons, en wij hebben die liefde in ons hart: Gods liefde geopenbaard in Christus. Als ik zondig, heb ik zonde in mijn hart – in plaats van Christus.

‘Hieraan onderkennen wij dat wij in Hem zijn. Wie zegt dat hij in Hem blijft, behoort ook zelf zó te wandelen als Hij gewandeld heeft’ (2:6).

Het ‘blijven’ in Hem betekent altijd daar zijn, verblijven of wonen. Wij zijn in Hem; de kracht en de beschutting heb ik in Hem. Nu moeten wij wandelen zoals Hij gewandeld heeft. Hiermee wordt niet bedoeld: zijn Wie Hij was, maar er wordt bedoeld dat we niet moeten wandelen naar het vlees (de eigen wil). Het vlees is wel in ons, maar dat is geen reden om naar het vlees te wandelen. ‘Wandel door de Geest, en u zult de begeerte van het vlees geenszins volbrengen’ (Gal. 5:16).

Wij hebben altijd de vrije keus om geestelijk te wandelen. Onze vleselijke natuur krijgt een bevel, tegengesteld aan de wil van die natuur. Bijvoorbeeld: ik wil naar de stad gaan, maar word naar het land gestuurd. Dat vind ik niet prettig, maar als mijn Vader zegt: ‘Je moet naar de stad gaan’, en ik dat bevel opvolg is dat ware vrijheid. Willen wat de Vader wenst, is vrijheid.

Welnu, alle bevelen van Christus zijn overeenkomstig de nieuwe natuur die ik ontvangen heb. Christus is mijn leven, en Christus’ woorden zijn de uitdrukking van dat leven. Daarom als ik woorden van Christus krijg, geven die mij gezag om te doen wat mijn nieuwe natuur wenst te doen. De woorden van Christus zijn de uitdrukking van wat Hij was, zij tonen Zijn natuur en leven en wezen. Als wij die natuur hebben, leiden en besturen zij ons. Daardoor is dat werkelijke en heilige vrijheid. Wij moeten wandelen zoals Hij gewandeld heeft.

‘Geliefden, geen nieuw gebod schrijf ik u, maar een oud gebod dat u van het begin af hebt gehad. Dit oude gebod is het woord dat u gehoord hebt’ (2:7). Het begin is het begin van Zijn levensopenbaring op aarde. *‘Anderzijds is het een nieuw gebod dat ik u schrijf, dat waar is in Hem en in u, omdat de duisternis voorbijgaat en het*

waarachtige licht al schijnt' (2:8). Men zocht iets nieuws, een nieuwe godsbeleving. Maar het nieuwe was er al; het is al oud, want het was Christus toen Hij op aarde was. Wilt u werkelijk iets nieuws? Dat is Christus als uw leven door de Heilige Geest nu. *'Het is waar in Hem en in u'*. Het was waar toen Hij op aarde was; maar nu is die waarheid van de goddelijke natuur even waar als toen in Christus. Daartoe is het nieuw genoeg; het is oud omdat het in Christus was, nieuw omdat het in u is, evengoed als in Christus Zelf.

Dat is het eerste grote beginsel van het goddelijke leven: de gehoorzaamheid, het wandelen in gerechtigheid. Nu komt het tweede beginsel: de broeders liefhebben. U bent in het licht, want God is licht. Zeker, maar God is ook liefde en u kunt niet een deel van God hebben en het andere niet. Als u licht hebt, dan hebt u ook liefde. Christus op aarde, was het licht van de wereld; maar Hij was ook de liefde. Als u Christus hebt als uw natuur, uw leven, dan hebt u beide.

'Wie zegt dat hij in het licht is en zijn broeder haat, is in de duisternis tot nu toe. Wie zijn broeder liefheeft, blijft in het licht en geen aanleiding tot vallen is in hem. Maar wie zijn broeder haat, is in de duisternis en wandelt in de duisternis, en weet niet waar hij heengaat, omdat de duisternis zijn ogen heeft verblind' (2:9-11). Dit is in bijzonderheden waar; omdat het in haat levende 'ik' in de duisternis wandelt.

Maar Johannes geeft alleen het beginsel hier. Liefde is een bekend iets, omdat ze in Christus op aarde was; maar het is iets nieuws omdat het waar is in Hem en in u. *'God die gezegd heeft: Uit duisternis zal licht schijnen, Die heeft geschenen in onze harten tot de lichtglans van de kennis van de heerlijkheid van God in het aangezicht van Jezus Christus'* (2 Kor. 4:6).

De kenmerkende bewijzen dat Christus ons leven is:

1. Men is *licht* in Hem. Er is gehoorzaamheid, want er kan geen gerechtigheid bestaan indien er geen gehoorzaamheid is. De Heer zegt: 'De mens zal niet van brood alleen leven, maar van alle woord dat van God uitgaat'. Daarom krijgen we dit beginsel van gehoorzame afhankelijkheid, wat gerechtigheid is.
2. Er is *liefde*.

Zo komen we tot de volgende indeling van 1 Johannes 2:

1. *In aanvulling op 1 Johannes 1 hebben we de voorspraak van Christus (vs. 1-2).*
2. *Bewijzen van dit goddelijke leven: gehoorzaamheid (vs. 3-8), en broederliefde (vs. 9-11).*
3. *Reden van schrijven, en zijn gevoelens terwijl hij schrijft (vs. 12-17).*

4. Enige praktische waarheden (vs. 18).

Vers 12: kinderen (Gr. teknia) = alle gelovigen (vs. 1 en 28 idem), zowel jongeren als oudere gelovigen.

Vers 13: verschillende groepen, uitleggend waarom hij schrijft, opent hij zijn hart voor allen aan wie hij schrijft.

Vers 13 en 18: kinderen (Gr. paidia) = kleine kinderen < 7 jaar

'Ik schrijf u, kinderen, omdat de zonden u vergeven zijn ter wille van Zijn naam' (2:12). Dit is waar voor alle christenen, de algemene toestand. Evenals in vers 3 staat: 'En hieraan onderkennen wij dat wij Hem kennen: als wij Zijn geboden bewaren.' Dit zegt Johannes niet om hun christen-zijn te betwijfelen, maar juist om hen te bevestigen in de waarheid. Het is een vaststaand feit, ze waren vergeven; de brief is geschreven voor gelovigen en niet voor ongelovigen; dit is de gemeenschappelijke toestand van alle christenen.

Vanaf 2:13 spreekt Johannes de vaders, jongelingen en kleine kinderen aan; bij elk van deze klassen behoort een verschillend karakter en positie.

Vaders kenden Hem 'die van het begin af is', d.i. Christus op aarde, Zijn persoon geopenbaard in het vlees. Daar eindigt alle ervaring niet in zelfkennis alleen, als met Hem vervuld, maar kennis die ons bevrijdt van onszelf en ons Christus schenkt. Een jonge christen is vaak bezig met zijn gevoelens, alles is fris en nieuw, dat is goed. Hij verheugt zich over zijn zondenvergeving, maar opgroeiend wordt men meer bevrijd van het eigen 'ik' en gaat men zich meer bezighouden met Christus. In 2:14 zegt Johannes dezelfde dingen tegen de vaders: wij leren onze dwaasheid en zwakte en zijn op Christus geworpen; en wij leren meer van de diepte van genade en de volmaaktheid van Zijn persoon. Dat is goed, ervaring maakt een eind aan het eigen 'ik' en laat ons meer denken aan Christus. Vaders kennen Christus in de rijkdom en uitmuntendheid van Zijn persoon. Tegen hen is dan ook de tweede keer niets meer te zeggen, alles eindigt in Christus.

De **kinderen** weten dat ze kinderen zijn en dat de Vader hun Vader is, dat geldt voor alle christenen; zoals ook 2:12 zegt dat de zonden vergeven zijn. Ze kennen hun plaats als christen (zie Rom. 8:15). Velen menen nederig te zijn als ze twijfelen aan de behoudenis; maar in de gebeden roepen ze 'Abba, Vader' met hun hele hart, tussen God en hen is het in orde.

Bij de **jongelingen** treedt Johannes meer in bijzonderheden, zoals de moeilijkheden van de weg in de wereld waar niets van God wordt erkend; en over het geheim van de kracht voor hen, het Woord van God. Gods gedachten komen in de wereld, en

dat hebben we nodig. Er is geen weg in de woestijn, staat in het Oude Testament. Het Woord van God is Gods weg in een wereld, waar geen weg is. Daarom is er strijd, maar *'u hebt de boze overwonnen'*. Dat is door het Woord, waardoor Christus Zelf heeft overwonnen toen de boze Hem verzocht.

Dan waarschuwt hij hen in 2:15 en 16: *'Als iemand de wereld liefheeft, is de liefde van de Vader niet in hem.'* Deze dingen horen erbij: hebzucht, genotzucht en heerszucht. Er zijn twee systemen op aarde: het ene behoort de Vader toe en het andere is van de wereld. Alle dingen behoren aan God als Schepper, maar in morele zin is alles ver van Hem verwijderd. God maakte het paradijs, de mens zondigde en moest eruit gaan en hij maakte *deze* wereld. De duivel maakte *deze* wereld, gezien in haar morele karakter. Kain maakte een stad en noemde die naar zijn zoon. God zond Zijn Zoon, maar Hem wilden ze niet; nu is het een geoordeelde wereld. God heeft de mens op de proef gesteld zonder wet, onder de wet, en door Zijn Zoon; en daarom zegt Hij: *'Het is allemaal geoordeeld; de wereld heeft een weg, de Vader heeft een eigen weg en men kan niet beide hebben.'*

De wereld liefhebben; dan is de liefde van de Vader niet in ons. U kunt verzocht worden door de wereld en haat moeten overwinnen. God heeft een eigen systeem, en u gaat naar het andere als u de wereld liefhebt.

In het evangelie zien we goddelijk leven in Christus, en in de brief van Johannes is dit leven in de christenen (Joh. 8:23). Er is geen tussenweg bij God. Als u van deze wereld bent, dan bent u van beneden. Wie niet van de wereld zijn, zijn van *boven*. Christus kwam van de Vader naar beneden, naar het terrein van de satan. In het goddelijke systeem, waar de liefde van God getoond wordt, als u daartoe behoort, moet u de wereld overwinnen. Want de wereld behoort tot een ander systeem.

1 Joh. 2:17. Satans werk blijft niet bestaan; het is verleidelijk, maar kan niet blijven. *'Wie de wil van God doet, blijft tot in eeuwigheid.'* Zo ook in 1 Petrus 1:24-25: hij die het Woord volgt. Het Woord van God bewerkt dit allemaal in ons, en dat moeten we volgen.

Nu de derde klasse: pasbekeerden, geen wereldse personen; later gaat de eerste frisheid weg, de wereld komt binnen. 1 Johannes 5:4 spreekt over de wereld overwinnen; als de wereld binnenkomt, is er verlies van kracht en geestelijk genot.

1 Joh 2:18. *'Het laatste uur'*. Nu ik dit schrijf is er bijna tweeduizend jaar verlopen, toch is het *'het laatste uur'*. De Heer wacht in Zijn lankmoedigheid, niet willend dat iemand verloren gaat. Maar het is het laatste uur, omdat de macht van het kwaad is binnengekomen. Na de verwerping van Christus was de macht van het kwaad in de wereld. Bij de stichting van de gemeente door de tegenwoordigheid van de

Heilige Geest – met Christus in de hemel, de eerste Mens in de hemel, en de Heilige Geest op aarde –, kwam de macht van de verlossing te midden van satans wereld. Dat was niet het laatste uur, maar nu zijn de antichristen gekomen. Zelfs de gemeente heeft gefaald, en niets anders dan het oordeel komt hierna.

1 Joh. 2:19. Kleine kinderen hadden met de wereld gebroken. Nu was er een nieuw soort kwaad in dezelfde plaats van goddelijke macht: mensen die Christus verlieten, gevaarlijke, geestelijke boosheid in de hemelse gewesten. Johannes waarschuwt tegen deze vijanden van de laatste tijden. We hebben de waarschuwingen nu ook – God zij dank. Petrus spreekt over de laatste *dagen*, dat is nog sterker; maar er is volkomen veiligheid, als men op Christus ziet.

Johannes ziet naar de aanwezigheid van de Geest van God in de heiligen, zelfs in de kleine kinderen. God zal niet boven vermogen laten verzoeken. Aan jonge mensen geeft Hij onderscheidingsvermogen, ze kennen de stem van de vreemde niet, ze volgen alleen de stem van Christus.

Kleine kinderen kennen de Vader, ze hebben de goddelijke zalving, zo kunnen zij oordelen door goddelijke kennis (2:20). Hij wijst op hun bekwaamheid, niet in zichzelf, maar als door God geleerd om hinderpalen te vermijden. Johannes waarschuwt voor de listen van de satan.

In de verzen 20-22 zien we het volle karakter van de antichrist voorgesteld; hij heeft zeker een Joods karakter, want hij ontkent dat Jezus de Christus is, alsook de waarheid aangaande God de Vader en God de Zoon.

Johannes wijst hierna op een ander belangrijk punt; want men spreekt tegenwoordig over voortgaande ontwikkeling. Het is de Persoon van Christus, niet de kerk als een lichaam dat onderwijst; zij *wordt* onderwezen (2:24). De Persoon van onze Heer Jezus Christus is vanaf het begin geopenbaard (1 Joh. 1:1). Als mijn ziel daarin rust, in de waarheid aangaande Christus, door de Heilige Geest meegedeeld, dan ben ik geleerd door de Vader.

Christus is het grote thema. Door Zijn openbaring is de gemeente gevormd en wordt ze door God onderwezen. De gemeente zelf onderwijst niet, dat heeft er niets mee te maken. Individuele, door God geroepen personen kunnen in de gemeente onderwijzen; maar de nadruk ligt op wat van het begin af is. Het bewijs van goddelijke waarheid is het uitgangspunt vasthouden met betrekking tot Jezus Christus. Wij hebben de zekerheid kinderen te zijn. Geleerd door God, weet ik wat zeker is. Het geloof is zeker en vast. Als ik de Vader heb, ben ik Zijn kind. Misschien een ondeugend kind, maar toch een kind. ‘...in de Zoon en in de Vader blijven.’ Hij heeft mij eeuwig leven beloofd en ik zal het krijgen; het staat volmaakt vast.

1 Joh. 2:26-27. Dit is waarlijk goddelijk onderwijs. Een instrument kan God hiertoe gebruiken. Waar de zalving van de Geest van God is, daar is werkelijk geloof in de ziel. De overtuiging van zonde, voordat het ons duidelijk wordt gered te zijn; maar zodra ik goddelijk onderwezen ben aangaande de Persoon van Christus heb ik eeuwig leven, het leven dat God in de wereld heeft gezonden. De kinderen lopen hiervoor het meeste gevaar, en daarom de waarschuwing. Alle christenen worden vermaand in Hem te blijven (2:28). God is in Christus, Johannes zegt 'Hem' zonder te zeggen wie Hij is. Eerder spreekt hij over God, maar de *komst* duidt Christus aan. Als zij niet in Hem bleven, had Johannes zijn werk tevergeefs gedaan. Zie 2 Joh. 8 en 1 Kor. 3:12 enz. Hout, hooi, stro, zal verbranden. Het verlies bewijst een slecht werkman te zijn. Johannes benadrukt zijn lezers in Christus te blijven, opdat wij niet beschaamd worden (wel vrijmoedigheid, maar geen schaamte).

Dan volgt het tweede grote onderwerp van de brief: de mededeling van de goddelijke natuur van Christus als ons leven, wat ons dezelfde karaktertrekken schenkt die in God Zelf aanwezig zijn. 'Wat waar is in Hem en in u' (2:8). God is liefde, en de christen heeft lief. God is heilig, en de christen is geheiligd. In Zijn almachtige kracht is God natuurlijk alleen, maar voor wat genoemd kan worden het karakter van God geldt: als wij uit Hem geboren zijn, zijn wij zoals Hij. En deze goddelijke natuur stelt ons in staat God te genieten, en te zijn zoals Hij.

Dan zegt Johannes dat wij niet beschaamd zullen worden voor Hem bij Zijn komst, maar hij voegt direct in 2:29 eraan toe: 'Als u weet dat Hij rechtvaardig is, dan weet u dat ieder die de rechtvaardigheid doet, uit Hem geboren is.' Wij zijn uit God geboren, toch lijkt het of hij spreekt over Dezelfde die zou komen – Christus. Deze waarheid staat ook in Daniël 7. De Oude van dagen is gelijk aan Degene die we vinden in Openbaring 1:13, de Mensenzoon. In Christus hebben we het karakter en de natuur van God in een Mens, als levend in de wereld. Daarna toont Johannes aan dat het ook waar is in ons, omdat we hetzelfde leven hebben. Hij is rechtvaardig; als een mens gerechtigheid oefent, is hij uit Hem geboren. Hij heeft de nieuwe natuur.

Hoofdstuk 3

'Zie, welk een liefde de Vader ons gegeven heeft, dat wij kinderen van God genoemd zouden worden' (3:1).

Als genade het thema is, dan wordt er over de *Vader* gesproken. Wij worden kinderen van God genoemd, omdat we dat werkelijk zijn. Daarom kent de wereld ons niet, omdat zij Hem niet heeft gekend. Wie wordt er nu met Hem bedoeld? Het

is *Christus*. De wereld heeft Hem niet gekend en erkend; daarom kent de wereld ons ook niet. Wij hebben hetzelfde leven en het karakter dat Hij bezat. De wereld kan niet erkennen en goedkeuren wat in ons van Christus is, omdat ze het in Christus niet erkenden. Het is gezegend voor ons om deze Mens te zien, de nederigste Mens die er ooit geweest is en te ontdekken Wie Hij werkelijk was. Dat God werkelijk Mens is geworden; het Woord van God is vlees geworden.

Wij hebben hetzelfde leven ontvangen in de nieuwe geboorte; en als we Christus hebben gevonden, weten wij dat God in Zijn zegen en gelukzaligheid dicht bij ons is. De wereld kan ons niet kennen, want ze kent God niet en ze kent ons evenmin (3:2). Sommigen vinden het moeilijk om te weten of hier Christus of God bedoeld wordt, omdat Johannes hen beiden zorgvuldig samenvoegt.

'Het is nog niet geopenbaard wat wij zijn zullen' (3:2). Het is nog niet zichtbaar. De apostelen hebben het een ogenblik gezien bij de verheerlijking op de berg, maar de manifestatie van de heerlijkheid is nog niet openbaar. Maar als heiligen met hetzelfde leven weten wij dat wij Hem gelijk zullen zijn. Johannes vereenzelvigd God met Christus en in zekere zin vereenzelvigd hij ons met Christus. Zijn heerlijkheid is nog niet geopenbaard, maar wij zullen Hem gelijk zijn, want wij zullen Hem zien zoals Hij is. Hij zal worden gemanifesteerd zoals Hij nu is in de hemelse heerlijkheid aan de rechterhand van God.

Het vlees kan dit niet zien en de mensen blijven op een afstand staan. Daniël viel als dood neer bij de verschijning ervan, Johannes ook; maar wij zullen Hem gelijk zijn en daarom in staat Hem te zien zoals Hij is. Dat is een zaak van oneindige zegen. Wij moeten gelijkvormig worden aan het beeld van Gods Zoon, opdat Hij de Eerstgeborene onder vele broeders zou zijn. Als we ons alleen maar bewust waren, dat al die zegen bestond. En toch de gedachte koesteren: ik ben daar niet gelijk aan, dat zou geen vreugde zijn: maar we zijn erin met de zekerheid, dat wij dezelfde zijn. Wij zullen hem gelijk zijn, want wij zullen hem zien zoals Hij is aan de rechterhand van de Vader en zo zullen we hem zien.

'En ieder die deze hoop op Hem heeft, reinigt zich zoals Hij rein is' (3:3). Onze hoop is Hem gelijk te zijn, dat is Christus. Dat betekent niet dat wij rein zijn zoals Christus rein is, maar ik heb de hoop op de heerlijkheid gekregen. En als die mijn deel is en ik aan Hem gelijk zal zijn, moet ik nu zoveel mogelijk zijn zoals Hij is. Ik moet mijzelf reinigen en Hij is de maatstaf hiervan. Wij zijn geroepen door Zijn heerlijkheid, om praktisch in overeenstemming daarmee te zijn.

Paulus zegt in Filippenzen 3:13-14: *'Broeders, houd het er niet voor, het zelf gegrepen te hebben, maar één ding, doe ik: terwijl ik vergeet wat achter is en mij uitstrek naar wat voor is, jaag ik in de richting van het doel naar de prijs van de*

hemelse roeping van God in Christus Jezus. Maar als Christus komt, zal Hij het lichaam van onze vernedering veranderen en dan zullen wij het bezitten. De verbinding tussen de heerlijkheid en de tegenwoordige wandel is treffend. Zolang we op aarde zijn in dit vergankelijke lichaam is er geen heerlijkheid zichtbaar, maar de Geest van God past die heerlijkheid op onze gevoelens toe. Ik zal zoals Jezus zijn, en daarom word ik aan Hem gelijk in de geest. Dat is zoals iemand die voor zich een heldere lamp ziet aan het einde van een lange straat. Ik heb de lamp pas als ik aan het einde kom, maar bij iedere stap krijg ik meer licht. Zo is het ook met de heerlijkheid. Ik heb die pas als ik erin verplaatst ben, maar ik krijg er meer van hoe dichter ik tot Christus nader.

Zo heeft Christus de gemeente liefgehad en Zichzelf voor haar overgegeven (Ef. 5:25). Hij heeft haar gewassen en gereinigd en alle vlekken weggenomen, opdat Hij haar zonder vlek of rimpel aan Zichzelf zou voorstellen. De Heilige Geest neemt van de dingen van Christus en stelt ze aan ons voor en verandert ons naar het beeld van Christus. In Filippenzen spreekt de apostel over het geestelijke gevolg, door de opstandingskracht, op het hart. Filippenzen 3:10 zegt: *'...om Hem te kennen en de kracht van Zijn opstanding ...om hoe dan ook te komen tot de opstanding uit de doden.'* Dat is het feitelijke eindpunt en hij past het toe op ons hart nu: *'Niet dat ik het al gekregen heb of al volmaakt ben, maar ik jaag ernaar, of ik het ook mocht grijpen, omdat ik door Christus Jezus ook gegrepen ben'* (Fil. 3:12).

Christus had hem in genade gegrepen en bestemd voor de heerlijkheid. Nu ziet hij de heerlijkheid en jaagt ernaar. Het is de heerlijkheid van de opstanding, toegepast op het hart van de mens op weg erheen. Deze heldere en gezegende heerlijkheid bevestigt de gevoelens en reinigt het hart en vormt het eigenlijke christelijke pad. Het is een reinigende hoop, die zichtbaar is. Zo met Christus vervuld, zullen we van het kwaad worden afgehouden.

Dan begint hij over wat anders. Zonder Christus is er de wetteloosheid van het vlees en niets van Hem te zien (1 Joh. 3:4). De mens doet zijn eigen wil ondanks God, als hij kan, omdat zonder de wet de zonde regeert. Als u zichzelf niet reinigt, zoals Christus rein is, dan wordt de wetteloosheid van het vlees gezien – tegengesteld aan Christus. Er is geen tussenweg, er is geen goed in de wereld. Het is óf Christus, óf het vlees. De gevallen mens is buiten het paradijs en bezit nu niets meer. God maakte het paradijs en de mens is erbuiten; God maakte de hemel en de mens is er niet in. Tussen beide plaatsen is niets wat God erkent.

God maakt de wereld niet zoals hij nu is, ook de mens niet zoals hij nu is – met de morele toestand waarin de wereld en de mens verkeren. De wereld ontstond toen God de mens uit Zijn tegenwoordigheid had verwijderd. Kain bouwde een stad en

vestigde zich hier buiten God. Het is één van tweeën: *'U bent van beneden'*, of *'Ik ben van boven'* (Joh. 8:23). *'Ik weet dat in mij, dat is in mijn vlees, geen goed woont'* (Rom. 7:18). Als de wet op het vlees wordt toegepast, overtreedt het vlees.

In Hem is geen zonde, en Hij kwam om de zonde weg te nemen (3:5). Op de sterkste wijze toont Johannes de tegenstelling tussen die twee: *'Ieder die in Hem blijft, zondigt niet; ieder die zondigt, heeft Hem niet gezien en Hem niet gekend'* (3:6). Johannes noemt beide dingen als totaal tegengesteld (1 Joh. 1:8, en hier 1 Joh. 3:6). De goddelijke natuur kan niet zondigen. Wat uit God geboren is, kan niet zondigen; dit zijn wij als wij in Christus zijn. Paulus zegt: *'Ik ben met Christus gekruisigd'* (Gal. 2:20).

De heilige wordt nooit als in het vlees gezien, maar: *'Wie de gerechtigheid doet, is rechtvaardig zoals Hij rechtvaardig is'* (3:7). Niet alleen zijn we veranderd, maar we zijn deelgenoten gemaakt van de goddelijke natuur. Hij heeft dezelfde natuur, die dezelfde weg gaat. Christus is gestorven voor onze schuld en nu wordt gesproken over de mededeling van de nieuwe natuur. Praten over de leer en ongerechtigheid bedrijven, dat is niet volgens de goddelijke natuur. *'Hoe zouden wij, die ten opzichte van de zonden gestorven zijn, nog daarin leven?'* (Rom. 6:2). Door onvoorzichtigheid kunt u erin vallen, maar dat is niet hetzelfde als erin leven.

Hij spreekt in het algemeen over wat de waarheid is, zoals we die nu al in haar kracht mogen kennen. *'Wie de zonde doet, is uit de duivel, want de duivel zondigt van het begin af'* (3:8). Hiertoe is de Zoon van God geopenbaard, opdat Hij de werken van de duivel zou verbreken. *'Wie uit God geboren is, zondigt niet.'* Hoe zou hij dit ook kunnen doen, want Zijn zaad blijft in hem (3:9). Het is niet: hij behoort niet te zondigen; maar: hij *kan* niet zondigen. Het is geen kwestie van eis of groei, maar van de natuur zelf. De natuur waaruit de mens geboren is, is de natuur die hij bezit. We hebben de nieuwe natuur gekregen, en die kan niet zondigen; maar deze schat zit wel in een aardvat (2 Kor. 4:7). Het vlees is er ook, maar de nieuwe natuur is een zondeloze natuur. *'Wie uit God geboren is, zondigt niet.'*

Er zijn twee kenmerken die zich tonen in de aard van het leven: praktische gerechtigheid en broederliefde (3:10). Die natuur vindt men niet in dieren en in andere delen van de schepping, maar de broederliefde heeft een goddelijke oorsprong. Ik heb de broeders lief, omdat zij uit God zijn. Ik heb gemeenschap met hen in de goddelijke dingen. Iemand kan een onbeminlijke natuur hebben, en toch de broeders liefhebben met heel zijn hart. Een ander kan zeer beminlijk zijn, en helemaal geen liefde voor de broeders hebben (zie 3:14).

Dit is het grote bewijs van de goddelijke natuur. Het is het leven van Christus in ons, weerspiegeld in ons gedrag en onze wandel. Niet alleen de zonde vermijden, want

er is meer in Christus dan alleen de afwezigheid van kwaad. Het gaat om de openbaring van het goddelijke leven. Hij openbaarde de goddelijke natuur in Zijn wandel op aarde. Hij had speciale liefde voor de discipelen, zoals wij speciale liefde voor de broeders hebben. Hij was een nieuwe Persoon in deze wereld, om God hier te openbaren. Dat moeten wij altijd doen: God voorstellen in deze wereld. *'U bent een brief van Christus'* (2 Kor. 3:3).

De mensen moeten Christus lezen in ons, zoals ze de tien geboden lazen op de stenen tafelen. Als zij die brief lezen, moeten zij geen kwaad lezen. Daarom moeten wij het vlees doden, en er niet naar wandelen. We moeten zelf geen poging doen om zoals Christus te willen zijn; maar wie vol van Christus is, in hem wordt dit vanzelf zichtbaar. Daarom spreekt Johannes 6:56 over het blijven in Hem. Hij is ons leven geworden, maar is in de wereld gezonden om God te openbaren. Hier beneden ontmoeten we moeilijkheden en hindernissen. En als we niet vol van Christus zijn, bezwijken wij ervoor. We tonen meer drift, of iets kwaads, maar we hoeven niet volgens de oude natuur te leven. Als we vol van Christus zijn, wanneer Christus ons leven is, openbaren wij Hem daarin.

Dit bewijst wat van het begin af is: *'Want dit is de boodschap die u van het begin af hebt gehoord, dat wij elkaar zouden liefhebben; niet zoals Kain uit de boze was en zijn broer dood sloeg'* (3:11-12). Het grootste voorrecht van het nieuwe leven is: Christus geopenbaard in de wereld. Christus is Degene die ons alleen de juiste maatstaf kan geven voor al het andere, want *Hij is de waarheid*. Goddelijk licht kwam er toen Christus kwam. Geheel anders is het slechte leven van de oude Adam, en het goede leven dat in Christus is. Beide principes zijn werkzaam. In de oude mens is haat en boze werken, in de nieuwe mens liefde en gerechtigheid. Die twee gaan samen. Het begon al bij Kain en Abel en is sindsdien doorgegaan.

Gods volk wordt gehaat (3:13). Het is de natuur van de mens, zoals hij is. De satan is de overste van de wereld. Wij lagen in de geestelijke dood, en de satan regeerde en bestuurde; daarom was er haat tegen Gods kinderen, maar nu is er het nieuwe leven (3:14). Als iemand geen broederliefde heeft, blijft hij in de dood; daar waren wij allen van nature. Johannes zoekt naar het beginsel van leven. Als ik maar een teken heb dat het een wilde appelboom is, dan weet ik wat de boom is. Aan de andere kant: als men het leven van Christus krijgt en de vrucht beantwoordt daaraan, is er geen verbetering van de oude natuur, want die blijft in de dood. Maar het nieuwe leven draagt zijn eigen vruchten. Precies als wat is ingeënt in een boom. Wat uit de oude stronk spruit, is wat voortkomt uit de natuur van de oude boom. Hij heeft die goede ent niet.

Nu komt Johannes tot de oorsprong: *'Hieraan hebben wij de liefde gekend'* (3:16). Wat is die liefde? *'Dat Hij Zijn leven voor ons heeft afgelegd'*. Als Christus mijn leven is, zal Hij in mij hetzelfde zijn zoals Hij op aarde was. Christus hield de wet, omdat Hij onder de wet geboren was, maar de wet roept de mens op om God lief te hebben en zijn naaste. Dat heeft Christus gedaan, maar daarnaast was Hij de openbaring van Gods liefde tot de mens. In het bijzonder tot Zijn discipelen, toen zij God niet liefhadden. Hierdoor weten wij wat de liefde van God inhoudt, maar wij moeten die ook openbaren. Het is een groot voorrecht. Niet alleen moet ik bepaalde dingen doen, maar ik moet een getuige zijn van God in een wereld die zonder Hem leeft. Hier is geen grens aan. Ik moet even ver gaan als Christus; sommige martelaars hebben dit gedaan tot in de dood.

Behalve een groot voorrecht is het ook een belangrijke waarheid. Als kinderen van God moeten wij Hem openbaren in deze wereld, omdat Christus in ons is. Als we kinderen van God zijn, is er gemeenschap met de bron van het leven en moet ik dat tonen in mijn wandel. We moeten een brief van Christus zijn, gekend en gelezen door alle mensen (2 Kor. 3:3).

Nog een bewijs dat de liefde van God in ons blijft, is de geest waarin iemand zijn broeders en zusters liefheeft (3:17). De kracht van de goddelijke natuur in ons wil zichzelf betonen in liefde jegens God en mensen. De liefde van God die in ons blijft, is het werk van God Zelf, Die door de Heilige Geest Zijn liefde heeft uitgestort in onze harten. Gods liefde is werkzaam in ons en betoont zich aan anderen.

Johannes schreef hun omdat ze allen vergeving hadden ontvangen; maar als ik mijn hart verzekerd wil hebben voor God, dan moet ik op de juiste manier wandelen. Als mijn omgang met God een voortdurende aanklacht is, kan dat geen vertrouwen worden genoemd. Als ik niet wandel naar Gods gedachten, moet ik bij Hem weggaan. Of ik zoek Zijn tegenwoordigheid, terwijl Zijn Geest mij voortdurend berispt – maar dat is geen wandel in vertrouwen.

Hij weet veel van mij, wat ik zelf niet weet. Een kind met een slecht geweten kruipt weg als zijn vader komt. Anders rent het hem tegemoet en werpt zich in zijn armen, maar hij kan dat vertrouwen niet hebben als zijn hart hem verwijten maakt. Daar moeten we altijd aan denken. Dicht bij God leven en in vol vertrouwen met Hem de weg gaan, niet denken dat Hij misschien niets tegen ons heeft en ons niet veroordeelt. Maar *vertrouwen*, dat is positief. Hoe ver gaat dat: vol vertrouwen op God rekenen, op Zijn voortdurende werkzaamheid voor ons! Het is niet alleen een kwestie van de oordeelsdag, maar de huidige relatie van de ziel met God en van God met de ziel.

In 1 Johannes 5:14 staat: *'En dit is de vrijmoedigheid die wij jegens Hem hebben, dat als wij iets bidden naar Zijn wil, Hij ons hoort.'* Wij zijn in relatie met God gebracht, zodat we alle goeds van Hem verwachten. Een ondeugend kind kan geen vertrouwen genieten. Het zegt wel: mijn vader heeft mij lief, maar hij gaat mij straffen. Maar als het hart rustig is, verwacht het kind alles van de liefde van zijn vader. Zo ook hier in hoofdstuk 3:22. Dit heeft niets te maken met aanneming, maar met de dagelijkse omgang met de Vader, zodat ik als kind op Hem vertrouw. Het droevige gevolg van het uitzien naar aanneming en vergeving pas aan het einde van de wedloop, is dat dit vertrouwen vaak onbekend is.

Johannes begint met de vergeving. Hij schrijft: *'Omdat de zonden u vergeven zijn ter wille van Zijn Naam'* (1 Joh. 2:12). En dan spreekt hij over het vertrouwen van het hart op God: *'Als iemand Mij liefheeft, zal hij Mijn woord bewaren'* (Joh. 14:23). Dit gaat verder dan de genade die redt. Ten slotte is het: *'Wij hebben lief, omdat Hij ons eerst heeft liefgehad'* (1 Joh. 4:19).

Daarna staat er: *'Wie Mij liefheeft, zal door Mijn Vader worden geliefd; en Ik zal hem liefhebben en Mijzelf aan hem openbaren'* (Joh. 14:21). Hij spreekt over de uitoefening van de liefde tot Christus. Dat is groot om te zeggen: Ik hoef alleen maar naar Gods wil te vragen en ik ben er zeker van dat ik het krijg. Hij heeft mij zo lief, dat ik niets kan vragen zonder antwoord te krijgen. Ik heb kracht nodig en ik krijg het dadelijk. Een hindernis moet uit de weg geruimd worden en ze wordt direct opgeruimd. Mijn aardse vader kan zeggen: Ik kan het niet doen, ik kan je niet helpen. Maar dit is nooit het geval bij God. Je kunt niets vragen naar Zijn wil zonder het te krijgen. Op de rechte weg heb ik de kracht van God tot mijn beschikking. Zorgen, moeilijkheden, het werk van de satan: het komt er niet op aan. Als u goed wandelt, vraag wat u wilt en het zal u gebeuren. U hebt volledig vertrouwen in God. Hij heeft het nooit te druk om naar u te luisteren. Wat we ook tegenkomen, alles is in Zijn hand.

Dat is de directe regering van God met ons. Dat is waar de kwestie tussen ons en God begint, de zaak van goed en kwaad, en onze eigen verantwoordelijkheid. Als mensen waren we gevallen. Nu zijn we gered; en God handelt op die grondslag met ons en wil alles voor ons doen. Niet wat wijzelf willen, maar wat we vragen aan Hem. We volgen de wil van de nieuwe natuur, dat is werkelijke gehoorzaamheid. In de weg van de gehoorzaamheid heeft God Christus altijd gehoord, want Hij was gehoorzaam; en God hoort ook ons. Hij geeft ons in dit leven met Christus dezelfde plaats.

Nog een belangrijk punt. Niet alleen hebben wij nieuw leven ontvangen, maar God woont door Zijn Geest in ons. Hierin ligt de kracht van de gemeenschap en van het

nieuwe leven. God blijft in ons, als Zijn liefde in ons woont. Ik ben niet alleen verlost, maar zoals het van Israël gezegd wordt in Exodus 29: *'Zij zullen weten dat Ik de HEERE, hun God, ben, Die hen uit het land Egypte geleid heeft, opdat Ik in hun midden zal wonen. Ik ben de HEERE, hun God'*. Zo wordt van ons gezegd: *'Uw lichaam is de tempel van de Heilige Geest'* (1 Kor. 6:19). Christus was de gehoorzame Mens en God woonde in Hem. God woont ook in Zijn gehoorzame kinderen.

Christus zei: *'Breek dit tempelhuis af en in drie dagen zal Ik het oprichten'* (Joh. 2:19). In ons is het alleen maar mogelijk dankzij de inwoning van Zijn Geest. Maar zo woont Hij in ons als gehoorzame kinderen, zoals Hij woonde in Christus. De tegenwoordigheid van de Heilige Geest schenkt dit besef (vs. 24). Hij geeft het bewustzijn dat God in ons woont en werkt. Hier voegt Johannes geen voorwaarden eraan toe, om in Hem te kunnen blijven. Hij zegt eenvoudig dat dit het gevolg is van de tegenwoordigheid van de Heilige Geest. Hierdoor weten we dat God in ons blijft.

Hoofdstuk 4

Dan waarschuwt Johannes voor de dwaalgeesten (4:1-6). Iedere geest is niet uit God, want vele valse profeten zijn uitgegaan in de wereld. De heiligen moeten oppassen. De vraag is niet of iemand bekeerd is, maar of de spreker door Gods Geest of door een andere geest spreekt, een boze geest. De toetssteen is de belijdenis dat Jezus Christus in het vlees gekomen is.

Wie door de Geest geleid wordt, belijdt Jezus Christus Zelf als zo gekomen hier op aarde. Dit is de waarheid aangaande Zijn menswording. En de belijdenis dat Jezus Christus in het vlees gekomen is, betekent ook dat wij Hem erkennen als onze *Heer*. Een boze geest moet als zodanig behandeld en afgewezen worden, anders is uw zwaard gebroken in uw hand. Aan menselijke overwegingen toegeven, beminnelijk zijn in zo'n situatie, maakt ons machteloos tegenover de satan. Dat is geen gemeenschap met God volgens Zijn gedachten. Hoe kostbaar is het Woord in zulke gevaren! Als we dat vasthouden, zullen we niet struikelen. God is getrouw en Hij zal de zwakste van Zijn kinderen bewaren. Maar zonder onderwerping aan Gods Woord, valt de mens vroeg of laat in de macht van de vijand.

Een ander punt vinden we in de verzen 7 tot 16. Behalve het leven van Christus, is er ook het *blijven* van God in ons en wij in God. God is volmaakt geopenbaard in Christus, en het nieuwe leven in ons is een afhankelijk leven. De Heer zegt: *'De mens zal niet van brood alleen leven'* (Matt. 4:4). Hij was iemand die altijd bad en steunde op Zijn Vader. Hoewel Hij God Zelf was, gebruikte Hij dit nooit om een

onafhankelijke positie in te nemen. Hij was de afhankelijke Dienstknecht. In die plaats stelt Hij ons nu ook: de plaats van afhankelijkheid, de plaats van kracht van boven. Het is ware nederigheid, die het besef bewerkt van afhankelijkheid en alles verwacht van hulp en kracht van boven.

Wat een voorrecht en een reden tot heiligmaking, dat God in ons blijft (4:12). Als wij God willen verheerlijken, geeft de aanwezigheid van Zijn Geest ons kracht (4:13). God is in nauwe gemeenschap met ons gekomen en heeft ons in Zijn nabijheid gebracht door ons te vergeven, te redden en een wandel te geven tot Zijn eer. Het is een leven van voortdurende beproeving, maar de Heilige Geest is onze kracht op de weg hier beneden. Het leven van de heilige moet gevormd worden naar Christus' voorbeeld. Dagelijkse groei is nodig, en we zullen onze zwakheid bemerken als we niet opzien tot Christus.

Een gezegend feit is de gave en de inwoning van de Heilige Geest. Johannes laat dit punt aan het begin van dit hoofdstuk rusten om eerst de geesten te onderscheiden: er zijn niet alleen boze mensen, maar in de gemeente van God is meer actie van de satan dan wij wel veronderstellen (4:1-6). Als we dit niet zo zien, is er ook geen kracht. Als we een compromis sluiten, hebben we geen kracht, want God kan niet samengaan met de satan.

'Wij zijn uit God; wie God kent, hoort ons; wie niet uit God is, hoort ons niet. Hieraan kennen wij de geest van de waarheid en de geest van de dwaling' (4:6). Dit is het duidelijke onderwijs van Johannes. De waarheid aan te nemen, vormt het bewijs dat men God kent. Iemand die niet naar de Bijbel luistert, is niet uit God.

Het heerlijke feit is dat de Heilige Geest ons geschonken is (4:13). En zo komt de broederliefde naar voren en zien we hoe diep de bron ervan is. Het is niet louter verplichting, gerechtigheid, maar de natuur van God Zelf, Wie Hij is. We lezen hier: *'Geliefden, laten wij elkaar liefhebben, want de liefde is uit God; en ieder die liefheeft, is uit God geboren en kent God'* (4:7). God is de bron van de liefde. Omdat wij Zijn natuur hebben, kunnen wij zeggen 'dat iedereen die Hem vreest en gerechtigheid werkt, Hem aangenaam is' (Hand. 10:35).

Nu staat hier ook: *'en ieder die liefheeft, is uit God geboren en kent God'* (4:7b). Het is niet slechts een plicht, maar het karakter van de natuur die ik van God ontvangen heb. Natuurlijke genegenheden vinden we hier op aarde zelfs in dieren, maar bij Gods kinderen is de goddelijke natuur werkzaam. Gods liefde wordt gekenmerkt doordat ze er was, *'toen wij nog zondaars waren'* (Rom. 5:8). Ze staat boven het kwaad. De zonde is overvloedig geworden, de genade echter méér dan overvloedig.

Wie liefheeft, kent God. Ik ken de mens, omdat ikzelf een mens ben. Een dier heeft mijn natuur niet en kent mij niet. Als wij God liefhebben, hebben wij de natuur van God. Wij weten Wie Hij is. We hebben nog veel te leren, maar door de nieuwe natuur weten we wat passend is voor Hem. En die dingen kan ik ook genieten. Iedere natuur geniet wat erbij past, de goddelijke natuur geniet God.

'Wie niet liefheeft, heeft God niet gekend, want God is liefde' (4:8). Zonder de liefde ken ik Hem dus niet. Wat is dat een gezegende waarheid voor de heiligen: Ik ken God en met de goddelijke natuur geniet ik Hem. Dat zal een eeuwige vreugde zijn in de hemel. *'Hierin is de liefde van God ten aanzien van ons geopenbaard, dat God Zijn eniggeboren Zoon in de wereld heeft gezonden, opdat wij zouden leven door Hem'* (4:9).

Johannes gaat de duidelijke bewijzen van die liefde noemen. Nu ziet hij niet naar binnen, zoals anderen doen. Hierin is de liefde van God *geopenbaard*. Als ik Gods liefde wil kennen, kijk ik niet naar binnen. Maar hier is iets wat de volmaaktheid van die liefde toont: ze vond geen aanleiding, geen beweegreden in onszelf. Ze is zoals God Zelf is. *'Want als u hen liefhebt die u liefhebben, wat voor loon hebt u?'* (Matt. 5:46). De openbaring van Gods liefde heeft een tweevoudig karakter. De Zoon is gezonden om verzoening te doen voor onze zonden (1 Joh. 4:10).

Hij had ons lief, toen wij schuldig en bezoedeld waren. Gods liefde voor ons gaf het bewijs, toen wijzelf niets aan te bieden hadden. Toen er in ons geen beweging was naar God toe, was er in Gods hart beweging naar ons toe. Wij hadden geen geestelijk leven, maar stonden schuldig voor God als kinderen van Adam. Daarom is Gods liefde volmaakt en vindt geen aanleiding in onszelf. Ze is volmaakt in zichzelf en wordt aan ons betoond overeenkomstig onze nood. Dat is het bewijs van deze liefde.

'Geliefden, als God ons zó heeft liefgehad, behoren ook wij elkaar lief te hebben' (4:11). Wij zijn schuldig elkaar lief te hebben. Dat is de praktische conclusie. Ik mag mij verheffen boven alle onaangename en verkeerde dingen, omdat God mij liefhad toen ik totaal verdorven was. God Zelf is tegenwoordig, als gelovigen elkaar liefhebben. Niet alleen heb ik de goddelijke natuur ontvangen, maar God is tegenwoordig in de Zijnen. *'Niemand heeft ooit God aanschouwd.'* Hoe kunnen wij Hem dan kennen? *'Als wij elkaar liefhebben, blijft God in ons en Zijn liefde is in ons volmaakt'* (4:12).

Paulus zegt het iets anders: *'Omdat de liefde van God in onze harten is uitgestort door de Heilige Geest die ons gegeven is'* (Rom. 5:5). Het is merkwaardig. In Johannes 1:18 staat: *'Niemand heeft ooit God gezien; de eniggeboren Zoon die in de schoot van de Vader is, die heeft Hem verklaard.'* Hoe kan ik iemand kennen, die

ik nooit gekend heb? Het is toch mogelijk God te kennen door Zijn Zoon. In het evangelie heeft Christus Hem aan ons verklaard. Hij is het welbehagen van de Vader en verbleef in de schoot van de Vader. Hij die het onmiddellijke en nabije voorwerp van Gods welbehagen is, die heeft Hem verklaard. Daarom ken ik Hem nu. Dat is het antwoord op de moeilijkheid dat niemand God heeft gezien.

God is geopenbaard door Christus en Hij wordt in onze harten gekend, doordat de Heilige Geest in ons woont en werkt. Hier op aarde wierp Christus de demonen uit en deed Hij machtige werken. Toch zei Hij: 'de Vader die in Mij blijft, Die doet de werken' (Joh. 14:10). Door de Geest zegt Hij nu van de gelovigen: 'Wie in Mij gelooft, de werken die Ik doe zal hij ook doen (...). Wij zullen tot hem komen en woning bij hem maken' (Joh. 14:12-14, 23).

Johannes noemt hier het wonen van God in ons als het antwoord op het niet zichtbaar zijn van God; evenals Christus toen Hij in de wereld was het antwoord vormde op de vraag waarom niemand God kon zien. Nu Hij ons gewassen heeft in het bloed van het Lam, kan Hij in ons wonen. Zo kennen wij God. God woont in ons en Zijn liefde is in ons volmaakt door Zijn blijven in ons.

'Hieraan weten wij dat wij in Hem blijven en Hij in ons, dat Hij ons van Zijn Geest gegeven heeft' (4:13). Zo zijn we ons ervan bewust dat wij in God blijven, omdat God in ons woont door Zijn Geest. En wij hebben het bewustzijn van het blijven in God, Hij is ons thuis. Wij wonen in Hem, Hij is onze verblijfplaats. De Heilige Geest geeft het besef van Gods wonen in ons.

'En wij hebben aanschouwd en getuigen, dat de Vader de Zoon heeft gezonden als Heiland van de wereld (4:14)'. Ik heb de Geest in mij en de kennis van Gods liefde is ook in mij. Die liefde heeft God bewezen door Zijn Zoon te zenden als Heiland van de wereld. Het bewijs is iets dat buiten mij is gebeurd, niet iets in mij. Als iemand zegt: 'dat ken ik niet', dan zeg ik: 'U hebt niets'. Als het te hoog is voor u en u niet kunt spreken over God, Die in u woont door de Geest, dan is mijn antwoord: 'U bent helemaal geen christen'.

'Wie belijdt dat Jezus de Zoon van God is, God blijft in hem en hij in God' (4:15). Johannes spreekt over het heerlijke bewustzijn ervan als ons bezit, maar dan zegt hij dat dit de waarheid is voor iedere christen. Als ik niet ervan geniet, dan hindert mij iets. Als de koning op bezoek is en het doet ons niets, dan genieten we niet van de eer en het voorrecht van zo'n gast. Zo kunnen we onze eigen weg gaan, zonder het bewustzijn van Gods aanwezigheid in ons. Dat verraadt een manier van leven zonder gemeenschap met God, Die echter in Zijn kinderen woont. Een christen heeft nieuw leven uit God ontvangen, dat op God gericht is.

'En wij hebben onderkend en geloofd de liefde die God ten aanzien van ons heeft. God is liefde, en wie in de liefde blijft, blijft in God en God blijft in hem' (4:16). Dat is het karakter dat Johannes aangeeft van de christenen: *Wij hebben onderkend en geloofd.* Er is geen onzekerheid. *'God is liefde, en wie in de liefde blijft, blijft in God.'* Dit is de natuur van God. We hebben de liefde gezien, die openbaar geworden is terwijl wij nog zondaars waren en schuldig en dood ten opzichte van God. Dat was ons uitgangspunt: geestelijk dood, geen beweging in ons naar God toe. Ons natuurlijke leven was dat van Adam, en daarom stonden wij schuldig tegenover God. Maar God had ons lief; Hij zond Zijn Zoon als zoenoffer voor onze zonden. Het gevolg is dat wij nu in God wonen en Hij in ons. Die gezegende gemeenschap hebben wij door de inwoning van Zijn Geest.

'Hierin is de liefde bij ons volmaakt (opdat wij vrijmoedigheid hebben in de dag van het oordeel), dat zoals Hij is, ook wij zijn in deze wereld' (4:17).

1. Hij heeft mij liefgehad, toen ik nog een zondaar was.
2. Ik geniet van Hem en heb gemeenschap met Hem.
3. Alle vrees is weggenomen. Er is vrijmoedigheid in de dag van het oordeel.

Wat een liefde, dat Christus in de wereld kwam voor zondaars zoals wij. Maar de dag van het oordeel? Als ik aan de liefde denk, ben ik gelukkig, maar de dag van het oordeel maakt mijn geweten wel ongerust. Het hart geniet de liefde, het geweten is niet helemaal zeker als het denkt aan het oordeel. Daaraan wordt hier gedacht en er wordt ook in voorzien, want *'zoals Hij is, zijn ook wij in deze wereld' (4:17).*

God toonde Zijn liefde door ons op te zoeken toen wij nog zondaars waren. Die liefde wordt genoten in Zijn gemeenschap; maar ze is volmaakt geworden hierin, dat ik in Christus ben, en dat zoals Hij is, ook wij zijn in deze wereld. En Christus hoeft Zichzelf niet te veroordelen in de dag van het oordeel, en de Zijnen evenmin. Want zoals Hij is, ben ik in deze wereld. Ik ben verheerlijkt voordat ik daar ben. Hij verandert dit lichaam van onze vernedering en maakt het gelijkvormig aan Zijn verheerlijkt lichaam. Als ik voor de rechterstoel sta, heb ik een veranderd en verheerlijkt lichaam. Ik ben zoals de Rechter. Hij is mijn gerechtigheid; en zoals Hij is, ben ik nu in deze wereld. Dat is Zijn werk, en dat is volmaakt. En Christus verschijnt voor mij in de hemel. En ondanks de oefeningen van het hart en de beproevingen, ben ik zoals Hij in deze wereld; daarin is de liefde volmaakt geworden.

God kan niets groters doen dan mij gelijkvormig maken aan Christus in Zijn tegenwoordigheid. Daar eindigt het oordeel praktisch als zaak van vrees, omdat ik gelijk ben aan mijn Rechter. Hij oordeelt volgens Zijn eigen gerechtigheid; en dat is

nu al mijn gerechtigheid. Ik ben met Hem verenigd als een nieuwe schepping, en ik ben zoals Hij is. Hierin is de liefde bij ons volmaakt geworden, dat ik vrijmoedigheid heb in de dag van het oordeel. Er is ons zoveel liefde bewezen, zou ik niet erop reageren? Daarom heb ik vrijmoedigheid in de dag van het oordeel, en kan er geen vrees voor het oordeel zijn. In Christus ben ik volmaakt veilig in de dag van het oordeel, doordat ik ben zoals Hij is. Dat is nu al waar; we bezitten de heerlijkheid nog niet, maar ik heb Hem als mijn leven en ben verenigd met de Heer in de hemel.

Nu trekt Johannes direct de conclusie: *'In de liefde is geen vrees, maar de volmaakte liefde drijft de vrees uit, want de vrees houdt straf in, en wie vreest, is niet volmaakt in de liefde'* (4:18). Als ik vrees, kan ik Zijn liefde niet genieten; daar zit een kwelling in. Maar de liefde drijft de vrees uit. Ik hoef niet te vrezen, als God mij volmaakt liefheeft en niets anders wil dan mij liefhebben. De Heer Jezus zegt: *'Vrede laat Ik u, Mijn vrede geef Ik u; niet zoals de wereld geeft, geef Ik u. Laat uw hart niet ontroerd en niet bang worden'* (Joh. 14:27).

En Hij bad ook: *'Rechtvaardige Vader, – en de wereld heeft U niet gekend, maar Ik heb U gekend, en dezen hebben erkend dat U Mij hebt gezonden. En Ik heb hun Uw naam bekendgemaakt en zal die bekend maken, opdat de liefde waarmee U Mij hebt liefgehad, in hen is en Ik in hen'* (Joh. 17:25-26). De Heere Jezus vreesde de Vader niet, maar had onuitsprekelijke vrede en genot. En zoals Hij is, zijn wij ook in deze wereld' (4:17).

Dan zien we het gevolg van het feit dat wij deze liefde kennen en genieten. *'Wij hebben lief, omdat Hij ons eerst heeft liefgehad'* (4:19). Dat is de vrucht en het gevolg ervan in ons hart. Al de liefde die Hij ons heeft betoond, is in ons werkzaam en is volmaakt geworden in ons. *'Wij hebben lief, omdat Hij ons eerst heeft liefgehad.'* Het hart is vol dankbaarheid en wederliefde voor Hem.

Nu volgt een tegenbewijs, zoals we dit door de hele brief tegenkomen. *'Als iemand zegt: Ik heb God lief, en hij haat zijn broeder, dan is hij een leugenaar; want wie zijn broeder niet liefheeft die hij gezien heeft, kan God niet liefhebben die Hij niet gezien heeft'* (4:20-21). Als Zijn beeld in de gelovigen geen genegenheid opwekt, hebt u Hem niet werkelijk lief. Overal vinden we in de brief deze tegenbewijzen. Nog iets merkwaardigs: zelfs de liefde verlaat de plaats van afhankelijkheid niet in de uitoefening ervan.

'En dit gebod hebben wij van Hem: dat wie God liefheeft, ook zijn broeder moet liefhebben' (4:21). Hoe gezegend de werkingen van de goddelijke natuur in ons ook zijn, het is altijd in de gedaante van gehoorzaamheid. Daarover sprak Christus ook in verband met Zijn sterven, toen Zijn volmaaktheid ten volle werd geopenbaard. Hij zei: *'De overste van de wereld komt en heeft in Mij helemaal niets; maar opdat*

de wereld weet dat Ik de Vader liefheb, doe Ik ook zoals de Vader Mij heeft geboden' (Joh. 14:31). Het was zowel het bevel van de Vader, als de werking van de liefde tot Hem. Liefde doet ons de broeders dienen en liefhebben, maar het is ook gehoorzaamheid. Wat geen gehoorzaamheid is, is niet van Christus. Het is geen bevel tegen de nieuwe natuur, omdat we graag doen wat God beveelt. Maar het blijft gehoorzaamheid, hoewel gehoorzaamheid van een blij karakter. Het vindt zijn vreugde hierin, doordat God in ons blijft en Zich aan ons openbaart in onze zielen.

De positie van de christen is wonderlijk, ook in zijn huidige relatie met God. De Heilige Geest woont in ons, niet alleen in kracht, maar ook in liefde. Wie in de liefde blijft, blijft in God en God blijft in hem. Wat een genot en wat een voorrechten hebben we hier; wat een domme schepselen zijn wij dat we God niet meer verwerklijken en Hem niet meer genieten. 'Het onderricht van de wijze is een bron van leven' (Spr. 13:14).

Hoofdstuk 5

Nu wordt genoemd wie de kinderen van God zijn: niet wat ze zijn, maar wie ze zijn en waaraan ze deelhebben. Bijvoorbeeld in de vorige hoofdstukken ging het om de broederliefde, maar wie is nu precies mijn broeder?

Vers 1. 'Ieder die gelooft dat Jezus de Christus is, is uit God geboren; en ieder die liefheeft Hem die deed geboren worden, heeft ook lief hem die uit Hem geboren is.' Hier is een geestelijke of morele toets om te zien of de liefde werkelijk oprecht is, voor alle kinderen van God. Omwille van de Vader heb ik de kinderen lief, zo wordt het hier gesteld.

Vers 2. Hier is een tegenbewijs dat de liefde oprecht is. Ik weet dat ik God liefheb, als ik de kinderen van God liefheb. Maar ik weet dat ik hen liefheb, wanneer ik God liefheb en Zijn geboden bewaar. Als ik hen liefheb als Zijn kinderen, zal ik Hemzelf liefhebben.

In de hele brief tref ik tegenbewijzen aan, die van groot belang zijn. Als het om de Heilige Geest gaat, is Hij ook de Geest van de waarheid. Ik kan dus het een controleren door het ander. Als ik verzuim de kinderen van God lief te hebben, zou het kunnen blijken een partijgeest te zijn. Maar als ik God liefheb, heb ik hen allen lief ter wille van Hem. Al het andere kan menselijk gevoel zijn, maar breng ik God in de situatie, dan komt het goed.

'Voeg bij de broederliefde de liefde.' Als ik Gods kinderen liefheb, is dat omdat ik Hem liefheb, uit Wie zij geboren zijn. Allen moet ik liefhebben, maar het is ter wille van Hem; dan wordt het een kwestie van gehoorzaamheid.

Vers 3. *'Want dit is de liefde van God, dat wij Zijn geboden bewaren; en Zijn geboden zijn niet zwaar'*. De grote moeilijkheid is de wereld, maar het geloof kan die overwinnen (5:4). De natuur die we hebben ontvangen behoort tot een nieuw systeem, dat niet bij de wereld hoort. *'Zij zijn niet van de wereld, zoals Ik niet van de wereld ben'* (Joh. 17:16). *'U bent van beneden, Ik ben van boven'* (Joh. 8:23). De wereld als systeem is uit de duivel; en niet van God. *'Al wat in de wereld is... (vlees, ogen, leven), is niet uit de Vader, maar is uit de wereld'* (1 Joh. 2:16).

De Vader is het Hoofd, de Oorsprong en de zegen van een groot geheel dat tegengesteld is aan de wereld. Daarom verwierp de wereld de Zoon, en dat heeft de wereld in conflict gebracht met de Vader: vlees tegenover geest, de eigen wil tegenover Gods geboden, de duivel tegenover de Zoon.

Vers 4. *'Want al wat uit God geboren is, overwint de wereld'*. De waarheid heiligt ons hier beneden, want de wereld geeft moeite en strijd. Wij zijn zwak doordat wij alleen de zichtbare dingen zien, en niet de onzienlijke. Het geloof geeft ons echter de overwinning over de wereld. We hebben een nieuwe natuur ontvangen, maar als schepselen hebben wij een voorwerp nodig om deze natuur te leiden, en dat is de Heer.

Vers 5. *'Wie gelooft dat Jezus is de Zoon van God'*. De gelovige is met Hem bezig. De wereld heeft de Zoon van God aangevallen en Hem gekruisigd, dat toont wat de wereld is. Als mijn ziel rust in Christus, de verachte Zoon van God, dan heb ik afgedaan met de wereld en kan ik de wereld overwinnen als een vijand. De heiligen zijn uit God geboren en behoren Hem toe. Zij leven uit Hem en behoren tot de nieuwe wereld, die de Vader toebehoort.

Vers 6. De Geest en de kracht waardoor Christus gekomen is, verbinden ons met dit toneel van zegen, dat de Vader toebehoort. Nu gaan we terug tot een levensbeginsel dat we al eerder hebben gevonden. Johannes de Doper kwam alleen door *water*. Het woord van God toegepast op de mens, is echter niet voldoende om hem te reinigen als kind van Adam. Christus op aarde stelde de mens op de proef; de mens bleek de onverbeterlijke vijand van God te zijn. Toen werd het een kwestie van de verlossing van de verloren zondaar, de kwestie van het bloed zowel als van het water. En dit nieuwe leven is in de Zoon, de tweede Adam. Hij is gekomen *'door het water en door het bloed'*. Zijn dood bracht redding.

Er is reiniging, maar die is het gevolg van de verlossing en van het nieuwe leven dat ons in Hem is geschonken. Door Christus kwam de reiniging tot stand, door de gestorven Heiland. De levende Christus stelde Zich in de wereld aan de mens voor om te zien of er een relatie tussen God en mens kon worden gelegd. Toen werd de mens uiteindelijk veroordeeld, en heeft de dood geheerst. Dat was altijd zo. Er is geen leven in ons. *'Als u niet gelooft dat Ik het ben, zult u in uw zonden sterven'* (Joh. 8:24).

Dat is de reden waarom Hij zegt dat wij Zijn vlees moeten eten en Zijn bloed moeten drinken (Joh. 6:53-56). Als u Hem niet aanvaardt als de gestorven Heiland, is er geen heil en zegen mogelijk, want de reiniging komt voort uit de gestorven Christus. Wij zijn nu gestorven aan het oude leven in de zonde, want wij hadden nieuw leven nodig. Nog een gezegende waarheid: de gestorven Heiland leeft tot in eeuwigheid, en de Heilige Geest woont nu in ons hier op aarde. Dit behoort tot de nieuwe wereld van God.

Er zijn drie getuigen van deze dingen (5:7-8). De Heilige Geest geeft getuigenis, het water spreekt van de reiniging door het Woord, en het bloed getuigt van de kracht van de verzoening; en deze drie zijn eenstemmig. Er is geen verbetering van de oude natuur mogelijk, maar er wordt een nieuwe natuur gegeven. God heeft ons eeuwig leven gegeven, en dit leven is in Zijn Zoon (5:11). De oude natuur van de gevallen Adam wordt niet verbeterd, maar God geeft nieuw leven in Zijn Zoon.

Daarom zegt Johannes: *'Wie de Zoon heeft, heeft het leven; wie de Zoon van God niet heeft, heeft het leven niet'* (5:12). Er is geen leven voor de oude mens, die is verworpen. En in de hemel zijn er geen twee Adams: daar is de Zoon, en zij die het leven hebben in de Zoon. God begon dit principe al uit te werken na de zondeval, maar de volle waarheid kwam naar voren nadat Christus was opgestaan uit de doden.

Nog een punt in verband met het getuigenis van de waarheid, en dat is onze kennis ervan. *'Wie in de Zoon van God gelooft, heeft het getuigenis in zichzelf'* (5:10). Omdat we Christus hebben aangenomen door de werking van de Geest van Christus, is er ook zekerheid van het geloof. Daardoor weet ik dat ik eeuwig leven heb, dat ik een kind van God ben. Die gezegende kennis is onze troost. Het werk is volbracht, het bloed is gestort. Daarom roepen wij nu: *'Abba, Vader'*, door de Geest die in ons woont. We hebben het getuigenis in onszelf. De gelovige heeft deze zaak verkregen; in één woord, hij heeft Christus.

De fout van de ongelovige is niet dat hij de zegen niet bezit, maar dat hij God tot een leugenaar heeft gemaakt. God heeft voldoende getuigenis over Zijn Zoon gegeven, zodat *'wie God niet gelooft, Hem tot een leugenaar heeft gemaakt'*. Dus

iedereen die het evangelie afwijst, verwerpt Gods getuigenis aangaande Zijn Zoon. Dit getuigenis was genoegzaam. We lezen van velen die in Zijn Naam geloofden, maar zij hebben de wereld niet overwonnen, omdat er geen waar geloof bij hen was. Jezus vertrouwde Zich aan hen niet toe (Joh. 2:24).

Wie de Zoon heeft, heeft het leven. *'En dit is het getuigenis: dat God ons eeuwig leven heeft gegeven, en dit leven is in Zijn Zoon'* (5:11-12). Het gaat niet om verbetering van de oude natuur, maar om het geven van nieuw leven. Christus is ons leven. Al het overige is volbracht. De Heilige Geest is werkzaam in de wereld. Uit Christus' doorstoken zijde vloeide het water en het bloed. Water reinigt, het is de wassing door het Woord; maar niet zonder de kracht van de Heilige Geest. Het gaat om de toepassing van het Woord door de Heilige Geest. Daarom zegt de Heer dat we geboren zijn uit water en Geest (Joh. 3:5).

Eén ding blijft: het vertrouwen dat we in God hebben (5:13-15). *'Deze dingen heb ik u geschreven, opdat u weet dat u eeuwig leven hebt, u die in de naam van de Zoon van God gelooft.'* Dan volgt het vertrouwen voor elke dag: *'Als wij iets bidden naar Zijn wil, weten wij dat Hij ons hoort.'* Verzoend zijn met God is geen onzekere toestand, maar we kennen Hem en vertrouwen Hem. We zijn niet alleen gered, maar leven vol vertrouwen.

Maar er is nog een voorrecht: de voorspraak voor anderen (5:16-17). We krijgen hier ook een aanwijzing wat God doet in Zijn regering met een gelovige: *'Als iemand zijn broeder ziet zondigen, een zonde niet tot de dood, dan zal hij bidden en Hij zal hem het leven geven, hun die niet tot de dood zondigen. Er is zonde tot de dood; daarvoor zeg ik niet dat hij zal vragen. Alle ongerechtigheid is zonde, en er is zonde niet tot de dood'*. Ananias en Saffira zondigden tot de dood. God handelt in Zijn regering met Zijn kinderen. Als de zonde niet tot de dood moet leiden, is het een kwestie van tijdelijke tucht. Vele ziekten zijn een vorm van tuchtiging door God, die als het hart zich daardoor voor God buigt ten goede zouden werken.

Tuchtiging is niet altijd voor begane fouten. In Job 33:18-19 staat: *'Hij houdt zijn ziel af van het verderf, en zijn leven van het omkomen door de werpspies. Hij wordt gestraft met pijn op zijn slaappleats, en de strijd in zijn beenderen is er voortdurend.'* Tuchtiging voor werkelijke fouten vinden we in Job 36:9-10, waar staat: *'...dan maakt Hij hun werk aan hen bekend, en hun overtredingen, omdat die de overhand genomen hebben. Hij opent hun oor voor Zijn vermaning, en zegt dat zij zich bekeren moeten van het onrecht.'* Niet alleen is er deze tucht, maar ook een goddelijke afgeant, *'een bemiddelaar, één uit duizend, om de mens bekend te maken wat zijn recht is; dan zal Hij hem genadig zijn, en zeggen: Verlos hem, zodat hij niet neerdaalt in het graf'* (Job 33:23-24).

Als christen bent u in staat om zelf ook een voorspraak te zijn. Er is voorbede mogelijk in onze wandel met God; de gelovige heeft vrije toegang tot God om gehoord te worden bij alles wat hij vraagt. Als u een broeder ziet zondigen en onder de tucht van God ziet komen, dan gaat u naar hem toe om zo'n boodschapper namens God te zijn ('één uit duizend'). In een zaak van tucht en kastijding wegens zonde mag ik hulp bieden; en als de voorspraak wordt uitgeoefend, zal hij hersteld worden. Maar er was iemand nodig die in gemeenschap met God wandelde om deze voorspraak te kunnen zijn.

'Wij weten dat ieder die uit God geboren is, niet zondigt' (5:18). Iemand die zondigt geeft toe aan het vlees. De nieuwe natuur zondigt niet. Als wij zondigen, komt dat doordat wij naar het vlees handelen. Als we naar de Geest wandelen, heeft de satan geen macht over ons. *'Maar wie uit God geboren is, bewaart zichzelf en de boze heeft geen vat op hem.'*

'Wij weten dat wij uit God zijn en de hele wereld in het boze ligt'. Alles in twee verzen: *'De hele wereld in het boze,'* maar *'wij zijn uit God'* (5:18-19). Wij sluiten soms de ogen voor dingen die wel duidelijk zijn, om een beetje van de wereld vast te houden.

'Wij weten dat de Zoon van God gekomen is, en ons het verstand gegeven heeft, opdat wij de Waarachtige kennen; en wij zijn in de Waarachtige, in Zijn Zoon Jezus Christus' (5:20). Omdat God geopenbaard is in Christus, en wij in Christus zijn, hebben wij onze plaats in een sfeer geheel buiten deze wereld. Wij hebben in dit vers ook een bijzonder getuigenis aangaande de godheid van Christus: *'wij zijn in de Waarachtige, in Zijn Zoon Jezus Christus. Deze is de waarachtige God en het eeuwige leven'*. Wat een troost, want als ik Christus gevonden heb, heb ik God Zelf gevonden. Ik heb de waarachtige God gevonden. Ik ken Hem en ik weet Wie Hij voor mij is. Wie de Zoon heeft, heeft het leven en heeft ook de Vader (1 Joh. 2:23).

Brochure uit het Frans vertaald en bewerkt